κάπως ἀνήσυχη γιὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐμφάνιση τῆς κόρης της.

— Φαίνεσαι λυπημένη, μητέρα...

— Καλό μου παιδί, ἡ λῦπες δὲ λείπουν ποτὲ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν εἶνε ὅμως κανεὶς λογικὸς παρηγορεῖται γρήγορα. Δὲν πρέπει ν' ἀφήνουμε νὰ μᾶς συντρίβῃ ἡ λύπη... Εἶνε σὰν νὰ βλασφημοῦμε τὸ Θεό, ὁ ὁποῖος μᾶς τὴν στέλνει καὶ τοῦ ὁποίου ἡ βουλὲς εἶνε ἀνεξιχνίαστες...

Ἡ Ἰωάννα κύτταζε τὴν μητέρα της παράξενα. Τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε ;

Πῆγε κοντά της καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μητέρα...

— Παιδί μου...

Καὶ ἡ μαρκησία τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν κάθησε στὰ γόνατά της.

— Παιδί μου, τῆς εἶπε, ξέρεις βέβαια πόσο σ' ἀγαπῶ...

— Ναὶ μαμά, κ' ἐγὼ σ' εὐγνωμονῶ καὶ σὲ λατρεύω γι' αὐτό..

Ἡ μαρκησία τὴν φίλησε.

— Ξέρεις, παιδί μου, πὼς φρόντιζα πάντοτε γιὰ τὸ μέλλον σου ; Ξέρεις πὼς πρέπει νὰ βρῆς ἕνα καλὸ καὶ τίμιο σύντροφο γιὰ τὴ ζωή σου ; Ἂν πεθάνω ἐγὼ αὔριο τί θὰ γίνῃς ;

— Μητέρα, μὴ μοῦ λὲς τέτοια λόγια.

— Κι' ὅμως ἔτσι εἶνε, ἀγάπη μου. Ξέρω... εἶσαι ἐρωτευμένη. Μά, φτωχό μου παιδί, ὁ ἐρωτάς σου αὐτὸς εἶνε καταδικασμένος νὰ τελειώσῃ μιὰ μέρα πολὺ θλιβερά. Ὁ νέος ποὺ ἀγαπᾶς εἶνε ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος. Ἡ ἀρρώστεια του εἶνε ἀπὸ κεῖνες ποὺ δὲν γιατρεύονται...

— Ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω γι' αὐτόν, μητέρα...

— Τότε, καλό μου παιδί, γιατὶ δὲν μ' ἀκοῦς ; Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ κανονίσουμε τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεώς σου.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό, μητέρα... Δὲν θὰ τὸ κάνω αὐτὸ ἑνόσῳ ὁ Ζὼρζ ζῆ... Θὰ ἦταν πολὺ πρότυχο ἐκ μέρους μου, θὰ ἦταν ἐγκληματικό. Ὅταν πεθάνει...

Καὶ καθὼς ἐπρόφερε τὴν τελευταία φράση, τὰ μάτια τῆς Ἰωάννας ἐβούρκωσαν.

— Ἔχεις ἡμέρες νὰ λάβῃς γράμμα του, τὴν ρώτησε ἡ μαρκησία.

— Μιὰ βδομάδα, μητέρα. Ἀλλὰ γιατὶ μ' ἐρωτᾶς ; Ξέρεις μήπως τίποτε ;

— Ὄχι, τίποτε τὸ σοβαρό, παιδί μου.

— Δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια, μητέρα...Κάτι ξέρεις. Πές μου...

— Ἰωάννα, εἶσαι λογική, κόρη μου... Εἶσαι πρεπτὰ μεγάλη. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ πῶ ἀκριβῶς ὅ,τι ξέρω...

— Εἶνε ἄρρωστος ;

— Ναί.

— Πολὺ ἄρρωστος ;

— Στὴν ἀρρώστεια αὐτή, παιδί μου, εἶνε κανεὶς καθημερινῶς ἄρρωστος. Κι' ὅταν ἡ κατάστασίς του ἐπιδεινωθῆ καὶ πέσῃ στὸ κρεββάτι, δὲν ἀνασηκώνεται ποτέ... Πεθαίνει...

— Μητέρα !... Μητέρα !... Ἐπέθανε λοιπόν ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΛΗΣΤΡΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ἡ ὡραία χορεύτρια Ντεμόβα καὶ ὁ Φρὰ-Διάβολο. Ἡ αἰχμαλωσία της. Ἡ διαμονή της στὸ λημέρι τοῦ λησταῦ. Ἕνα ρωμαντικὸ εἰδύλλιο. Ὁ χωρισμός τους. Ὁ ἐπισκέπτης μὲ τὰ λουλούδια. Ὁ θάνατος τοῦ Φρὰ-Διάβολο.

Ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἀνάστατη μὲ τὴν θρασυτάτη ληστεία τῆς Ἠπείρου. Οἱ σημερινοὶ ὅμως λῃσταὶ δὲν εἶνε ὅπως οἱ παλαιοί, δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ποιητικόν. Ἡ ἱστορία ποὺ διηγούμεθα παρακάτω τὸ ἀποδεικνύει αὐτὸ ἀπολύτως.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον διάσημες χορεύτριες τοῦ περασμένου αἰῶνος ἦταν καὶ ἡ Λουΐζα Ντεμόβα. Κάποτε ἡ Ντεμόβα ταξειδεύοντας ἀπ' τὸ Μιλᾶνο στὴν Φλωρεντία, ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς ληστρικῆς συμμορίας.

Ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἦταν ὁ διαβόητος γιὰ τὴν παλληκαριά του καὶ γιὰ τὴν ἀρρενωπὴ καλλονή του Φρὰ - Διάβολο.

Ὁ Φρὰ-Διάβολο ὅταν ἔμαθε ποιὰ ἦταν ἡ αἰχμάλωτός του, ὄχι μόνο ἀπέφυγε νὰ τὴν κακοποιήσῃ, ἀλλὰ καὶ τῆς φέρθηκε μὲ εὐγένεια καὶ τὴν περιποιήθηκε ὑπερβολικά, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν ἀφίσῃ καὶ ἐλεύθερη. Τὴν ἐκράτησε ἔτσι ἀρκετὸν καιρὸ κοντά του.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο πλέχτηκε μεταξύ τους. Εἶχαν ἐρωτευθῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ εἴδησις ὅτι ἡ Ντεμόβα εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν λῃστῶν προκάλεσε ἀναστάτωση στὸ Μιλᾶνο καὶ στὴν Φλωρεντία καὶ ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα ἀπεστάλησαν ἐναντίον τῆς συμμορίας τοῦ Φρὰ - Διάβολο, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς διασήμου χορευτρίας.

Κ' ἕνα ἡλιοφώτιστο ἀπόγευμα ἐνῶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι καθόντουσαν χειροπιασμένοι σὲ μιὰ ρωμαντικὴ πλαγιὰ κοντὰ στὸ λημέρι τῆς συμμορίας, ἐνεφανίσθη ἀντίκρυ τους ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα στρατοῦ.

Ὁ Φρὰ - Διάβολο βλέποντας τ' ἀπόσπασμα δὲν θέλησε νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἀγαπημένη του οὔτε στὶς κακουχίες τῆς φυγῆς οὔτε καὶ στοὺς κινδύνους ἐνδεχομένης συμπλοκῆς τῆς συμμορίας του μὲ τὸ ἀπόσπασμα. Προτίμησε νὰ τὴν στερηθῆ, καὶ τῆς ἀπέδωσε ἀμέσως τὴν ἐλευθερία της, ἐνῶ αὐτὸς ἔσπευσε νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν μὲ τὴν συμμορία του, ἀποφεύγοντας τὴν συμπλοκὴ μὲ τὸ ἀπόσπασμα.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσε τῆς εἶπε :

— Χαῖρε προσωρινῶς !.. Θάρθῶ γρήγορα νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴν ἐπίσκεψη στὴν πόλι καὶ νὰ σοῦ προσφέρω λουλούδια !...

Καὶ ὁ τολμηρὸς λήσταρχος ἐκράτησε τὸν λόγο του.

Ἕνα βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ἐνῶ ἡ Ντεμόβα βρισκόταν στὸ κοιμαρίνι της, ὁ θυρωρὸς τῆς σκηνῆς μπῆκε μέσα καὶ τῆς ἀνήγγειλε ὅτι κάποιος ξένος ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε παρουσιασθῆ στὸ θέατρο ζητοῦσε νὰ τὴν δῆ.

— Σοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του ; ρώτησε ἡ χορεύτρια.

— Ὄχι. Μοῦ εἶπε μόνον νὰ σᾶς πῶ πὼς ἔχει νὰ σᾶς προσφέρῃ μερικὰ λουλούδια. Πράγματι δὲ κρατάει στὰ χέρια του ἕνα ὡραιότατο μπουκέτο,

— Φέρ' τον μέσα, εἶπε ἀνύποπτη ἡ χορεύτρια.

Ὁ ἐπισκέπτης αὐτὸς ἦταν ὁ Φρὰ-Διάβολο !

Ἡ Ντεμόβα τὸν δέχθηκε μὲ χαρά, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγωνία μήπως τὸν ἀνεκάλυπτε ἡ ἀστυνομία καὶ τὸν συνελάμβανε.

Ἀτάραχος ὅμως ὁ λήσταρχος ἔμεινε ἀρκετὴν ὥρα μαζύ της. Τέλος τὴν καληνύχτησε καὶ ἔφυγε, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ ξαναγύριζε πάλι σὲ λίγες μέρες.

Ἐν τούτοις δὲν ξαναγύρισε ποτέ..

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἕνα βράδυ μπῆκε στὸ καμαρίνι τῆς Ντεμόβα ἕνας ἀπ' τοὺς θαυμαστάς της καὶ τῆς φώναξε χαρωπά.

— Μάθατε τὴν μεγάλη εἴδησι.

— Ὄχι. Τί συμβαίνει ; ρώτησε ἡ χορεύτρια.

— Ὁ κατηραμένος λήσταρχος Φρὰ-Διάβολο, αὐτὸς ποὺ σᾶς εἶχε πιάσει αἰχμάλωτο τὴν ἄλλη φορά, συνελήφθη πρὸ πέντε ἡμερῶν, ἐνῶ ἔμπαινε στὴν πόλι. Φαίνεται ὅτι ἔρχόταν ἐδῶ γιὰ κάποιο ἐρωτικὸ ραντεβοῦ. Χθὲς ἔγινε ἡ δίκη του καὶ σήμερα τὸ πρωῖ κρεμάστηκε !

Ἔκπληκτος τότε ὁ θαυμαστὴς τῆς χορεύτριας εἶδε δυὸ χονδρὰ δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ντεμόβα.

— Θεέ μου !.. Τί ἔχετε ; τῆς εἶπε ἀνήσυχος. Σᾶς ἐτάραξα ;

Ἡ χορεύτρια δὲν τοῦδωσε ἀπάντησι. Τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ κ' ὕστερα ἔπεσε σ' ἕνα ντιβάνι κ' ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

Ἀγαποῦσε τὸν ὡραῖο λήσταρχο τρελλά, παθητικά, παράφορα καὶ θρηνοῦσε γιὰ τὸν σκληρὸ θάνατό του...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ἕνας ἄγγλος, ὁ Σίδνεϋ Ντίκκενσον, ποὺ πέθανε τὸ 1899 στὸ Λονδῖνο, καὶ ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι εἶχε πολλὲς ἀφορμὲς δυσαρεσκείας ἐναντίον τῆς συζύγου του, ἔγραφε στὴν διαθήκη του μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«Ὅταν σκέπτομαι ὅτι αἱ ἡρεμώτεροι περίοδοι τῆς ζωῆς μου ἦταν ἐκεῖνες ποὺ ἡ σύζυγός μου μοῦ ἔκανε τὴν πεισμωμένη καὶ δὲν μοῦ μιλοῦσε καὶ ὅταν ἐπίσης θυμοῦμαι ὅτι σχεδὸν διαρκῶς μοῦ ἔκανε τὴν πεισμωμένη, αἰσθάνομαι τὴν διάθεσι νὰ λησμονήσω τὴν ἀπέχθεια, ποὺ μοῦ προξενοῦσε ἡ θέα της. Γι' αὐτὸ τῆς κληροδοτῶ 40. 000 λίρες στερλίνες ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἐπὶ δέκα ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου μου θὰ ἔρχεται καὶ θὰ μένῃ δυὸ ὧρες τὴν ἡμέρα ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο μου, μαζὺ μὲ τὴν ἀδελφή μου ποὺ τὴν ἀντιπαθεῖ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἀντιπαθοῦσε ἐμένα».

Στὰ 1910 πέθανε ἕνας ἄλλος Ἄγγλος ὁ ὁποῖος ἐκληροδότησε στὴν γυναίκα του 30. 000 λίρες ὑπὸ τὸν ὅρον—ὅπως ἔγραφε στὴ διαθήκη του—ὅτι ἐπὶ πέντε συνεχῆ ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του θὰ βγαίνῃ ἔξω δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, ντυμένη ἀπαραιτήτως στὰ κόκκινα, εἰς ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς τὴν ὁποίαν θὰ τῆς προξενήσῃ ἀναμφιβόλως ὁ θάνατός του, δεδομένου ὅτι ποτέ της δὲν τὸ κρυψε, ὅτι ὁ θάνατός του θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε.

Πιὸ παράξενος ἀκόμη ἦταν κάποιος Ἄγγλος, ὁ ὁποῖος πεθαίνοντας ἄφησε στὴν γυναίκα του ἕνα... φαρδίνι (δύο λεπτὰ δικά μας) καὶ ἔδωσε μάλιστα ἐντολὴ νὰ τῆς τὸ στείλουν μέσα σ' ἕνα γράμμα χωρὶς γραμματόσημο.